

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 139/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného JUDr. Peter Franko, advokátskou kanceláriou s. r. o., Popradská 82, Košice, IČO 47 254 980, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Franko, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 40/2011 a proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 299/2012, sp. zn. 2 Co 57/2016, sp. zn. 9 Co 59/2017 a sp. zn. 9 Co 63/2020 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 40/2011 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré je **mu** Okresný súd Košice II **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Košice II **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **410,92 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. marca 2022 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 40/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 299/2012, sp. zn. 2 Co 57/2016, sp. zn. 9 Co 59/2017 a pod sp. zn. 9 Co 63/2020 (spolu ďalej aj „namietané konania krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a krajskému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 63/2020 bez zbytočných prietáhov.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 139/2022 z 30. marca 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a vo zvyšnej časti ju odmietol.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania v procesnom postavení žalovaného. Napadnuté konanie sa začalo na okresnom súde podaním žaloby zo strany žalobkyne 21. marca 2011, ktorou sa proti sťažovateľovi domáha náhrady škody spôsobenej pri výkone advokátskej činnosti. Rozsudkom z 27. júna 2012 v spojení s doplniacim rozsudkom okresný súd žalobe čiastočne vyhovel. Na základe odvolaní podaných stranami sporu krajský súd uznesením č. k. 1 Co 299/2012 z 23. apríla 2014 zrušil rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom z 13. septembra 2019 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 16 429,91 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Náhradu trov konania žalobkyni nepriznal, uložil však sťažovateľovi povinnosť nahradiť štátu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie sťažovateľ a žalobkyňa.

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v namietaných konaniach došlo k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. S odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je sťažovateľ presvedčený, že v jeho veci má ústavný súd posúdiť dĺžku konania pred všeobecnými súdmi ako celok, pričom jeho ústavná sťažnosť nemôže byť ústavným súdom odmietnutá z dôvodu, že nepodal predtým sťažnosť

na priet'ahy predsedovi súdu. Konanie ako celok už prebieha 11 rokov a v konečnom dôsledku porušuje aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

5. Podľa sťažovateľa predmetná vec nie je zložitá, patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Sťažovateľ žiadnym zásadným spôsobom neprispel k samotnej dĺžke konania. Za hlavnú príčinu vzniknutých priet'ahov považuje postup okresného súdu, ktorý vykazuje viaceré nedostatky spočívajúce v nečinnosti, ale aj v uplatnení nesprávneho postupu. V postupe okresného súdu možno s určitosťou identifikovať nesústreďenú činnosť, ktorá vyvolala zbytočné priet'ahy, najmä v čase vydania jeho prvého rozhodnutia 27. júna 2012, ktoré bolo zrušené krajským súdom, alebo v čase od vydania druhého rozhodnutia okresného súdu 13. septembra 2019 až „do súčasnosti“. Po odvolaniach podaných proti druhému rozsudku z 13. septembra 2019 okresný súd postúpil vec krajskému súdu, ale spis „bol vrátený zo strany odvolacieho súdu sp. zn.: 9Co/63/2020 ako predčasne predložený“. V dôsledku procesnej nesústreďenej činnosti okresného súdu nebolo viac ako 2 roky právoplatne rozhodnuté o podanom odvolaní.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. V podaní doručenom ústavnému súdu 26. mája 2022 poukázal predseda okresného súdu na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 507/2016 z 25. októbra 2016 (ďalej len „skorší nález“), ktorý na základe ústavnej sťažnosti žalobkyne v tejto veci konštatoval porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných priet'ahov. Súčasne predložil chronológiu úkonov vykonaných po 23. júni 2016, teda bezprostredne po podaní ústavnej sťažnosti žalobkyňou. Vyslovil presvedčenie, že okresný súd po nadobudnutí právoplatnosti skoršieho nálezu (5. januára 2017, pozn.) postupoval vo veci priebežne, zo strany okresného súdu nedochádzalo k priet'ahom a pojednávania boli nariad'ované v primeraných lehotách. Na ťarchu okresného súdu nemožno pripočítať časové úseky, keď sa spis nachádzal na krajskom súde, a to od 15. februára 2017 do 27. novembra 2017 (odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu o ustanovení znalca) a od 6. apríla 2020 do 13. októbra 2021, keď bol spis po tomto období vrátený krajským súdom bez rozhodnutia. Podľa názoru predsedu okresného súdu s prihliadnutím na uvedené, chronológiu procesných úkonov okresného súdu a skutkovú zložitosť sporu spočívajúcu v nutnosti vykonania znaleckého dokazovania, čo si vyžiadalo značný časový priestor kvôli zmene znalca, považuje sťažovateľom požadované finančné zadosťučinenie za neadekvátne.

7. V rámci repliky sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 3. júna 2022 poukázal na zistenia ústavného súdu vyjadrené v skoršom náleze. Tiež uviedol, že z chronológie úkonov (po právoplatnosti skoršieho nálezu, pozn.) predložených predsedom okresného súdu vyplýva, že v období od 15. februára 2017 do 27. novembra 2017 vznikli zbytočné priet'ahy zapríčinené okresným súdom, ktorý predložil krajskému súdu spis spolu so sťažnosťou sťažovateľa proti uzneseniu o ustanovení znalca, pričom spis bol vrátený ako bezdôvodne predložený, pretože o tejto sťažnosti mal rozhodnúť sám okresný súd. Sťažovateľ vníma ako priet'ah aj zmenu

zákonnej sudkyne z 3. januára 2018 a odročenie dvoch pojednávani z dôvodov na strane okresného súdu. Za priet'ah tiež považuje neefektívny postup okresného súdu, ktorý 6. apríla 2020 predložil odvolanie proti jeho rozsudku krajskému súdu, ktorý 13. októbra 2021 vrátil spis ako predčasne predložený. Ako neefektívny postup okresného súdu s'ťažovateľ vníma aj obdobie od 21. decembra 2021 do 25. marca 2022, keď prebiehalo neúspešné doručovanie zásielky s'ťažovateľovi, pričom ten mal v tom čase už ustanoveného právneho zástupcu.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou s'ťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v súvislosti s tým aj porušeniu základného práva na súdnu ochranu.

10. Pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na príslušnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou príslušného súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na takýto súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. V praxi sa vyskytujú aj priet'ahy, ku ktorým dochádza až po vydaní rozhodnutia, pretože síce už bolo v konaní rozhodnuté, avšak rozhodnutie nebolo s'ťažovateľovi doručené, resp. nenadobudlo právoplatnosť. Je preto potrebné skúmať aj dĺžku konania, ktoré nebolo právoplatne skončené, hoci prípadne už mohlo byť vo veci rozhodnuté (rozsudky ESLP vo veciach Zarembová proti Slovenskej republike z 23. 11. 2010, bod 19; Sirotnák proti Slovenskej republike z 23. 12. 2010, bod 28; Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, bod 18).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho

konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Prvým posudzovaným kritériom bola právna a faktická zložitosť veci. Ústavný súd už v skoršom náleze konštatoval, že konanie o náhradu škody spôsobenej postupom advokáta možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od právnej náročnosti prerokúvanej veci. Pokiaľ ide o skutkovú náročnosť sporu, ústavný súd pripúšťa, ako to aj predseda okresného súdu uviedol, určitú zložitosť sporu vyplývajúcu z potreby nariadiť znalecké dokazovanie.

14. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní, či v konaní pred príslušným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ svojím správaním až na jedno odročenie pojednávania z dôvodov na jeho strane (pojednávanie 10. novembra 2014, pozn.) k dĺžke napadnutého konania zásadným spôsobom neprispel. Naopak, k doterajšej dĺžke napadnutého konania prispeli niektoré okolnosti na strane žalobkyne, čo ústavný súd konštatoval aj v skoršom náleze. Procesná aktivita sťažovateľa, ktorý svoje oprávnenia zaručené mu Civilným sporovým poriadkom realizoval prostredníctvom uplatňovania opravných prostriedkov (odvolania, sťažnosť proti uzneseniu), síce sama osebe nemôže byť pripísaná na jeho ľarchu, avšak okresný súd sa musel s týmito návrhmi procesne vysporiadať, čo, prirodzene, ovplyvnilo dĺžku napadnutého konania. Uplatnenie procesných práv zo strany sťažovateľa, ako aj ostatných účastníkov konania v doterajšom priebehu konania nezakladá zodpovednosť sťažovateľa za zbytočné priet'ahy v konaní, ale v takomto prípade zodpovednosť nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (napr. II. ÚS 52/99, II. ÚS 181/04, III. ÚS 586/2012).

15. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd už v skoršom náleze v napadnutom konaní okresného súdu konštatoval, že konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi v dôsledku jedného identifikovaného obdobia nečinnosti, ale predovšetkým v dôsledku nesústredenej činnosti okresného súdu v rámci nariadenia znaleckého dokazovania.

Po nadobudnutí právoplatnosti skoršieho nálezu postupoval okresný súd priebežne. Postup okresného súdu po podaní odvolania sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zo 16. novembra 2016 o ustanovení nového znalca nebol správny a spis bol krajským súdom 27. novembra 2017 vrátený ako predložený bezdôvodne, keďže proti uzneseniu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, bola prípustná sťažnosť, o ktorej mal správne rozhodnúť sudca okresného súdu. Z uvedeného teda možno konštatovať, že v čase od predloženia veci krajskému súdu do vrátenia veci okresnému súdu (obdobie deviatich mesiacov, pozn.) došlo k priet'ahom v napadnutom konaní v dôsledku neefektívneho úkonu okresného súdu.

O neefektivite postupu okresného súdu svedčí aj skutočnosť, že spis spolu s odvolaním proti rozsudku súdu prvej inštancie predložený krajskému súdu 6. apríla 2020 bol okresnému súdu vrátený (13. októbra 2021) ako predčasne predložený. Okresný súd po vykonaní ďalších požadovaných úkonov následne 28. apríla 2022 opakovane predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu.

16. Ústavný súd sa pridrižiava svojej judikatúry, podľa ktorej kratšie obdobie nečinnosti všeobecného súdu nemusí vzhľadom na okolnosti prípadu odôvodňovať vyslovenie zbytočných prietáhov v konaní (napr. III. ÚS 381/2021). Na druhej strane nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

17. Ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania okresného súdu je neprimeraná a v dôsledku nesústredenej a neefektívnej činnosti okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnenú námietku porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sťažovateľom namietané „nedostatky“ v postupe okresného súdu v napadnutom konaní nedosiahli takú intenzitu, že by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a teda aj o vyslovení porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na okolnosti veci ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

19. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. V posudzovanej veci ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010, II. ÚS 286/2018) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená skorším nálezom ústavného súdu a uvedený príkaz naďalej trvá. Okrem iného v čase rozhodovania ústavného súdu už bola vec predložená na rozhodnutie krajskému súdu. Na základe uvedeného ústavný súd o tomto návrhu sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

21. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia proti okresnému súdu v sume 11 000 eur, pričom poukazuje, že dĺžka napadnutého konania sa prejavila aj v jeho osobnom a rodinnom živote a pri svojom vysokom veku je stále v strese a nepohodlí, keďže vychádza z postavenia ako žalovaného v konaní, v ktorom mu hrozí povinnosť zaplatiť približne sumu 16 500 eur.

22. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Ústavný súd považoval sťažovateľom požadovanú sumu finančného zadosťučinenia za neprimeranú a na tomto mieste pripomína, že ESĽP akceptuje priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume, ktorá nie je neprimeraná, hoci by bola nižšia než suma priznávaná ESĽP (porovnaj Ivan a Martin Medić proti Chorvátsku, rozhodnutie z 5. 2. 2009, č. 55864/07; Roje proti Chorvátsku, rozhodnutie z 25. 6. 2009, č. 8301/06).

24. Zohľadňujúc okolnosti posudzovanej veci, s prihliadnutím na charakter konania, význam pre sťažovateľa, hodnotu predmetu sporu a skutočnosť, že vo veci už bolo okresným súdom rozhodnuté a odvolanie bolo postúpené krajskému súdu, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 1 000 eur primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom za tri úkony právnej pomoci.

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za tieto úkony uskutočnené v roku 2022 patrí odmena v sume dvakrát po 193,83 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur. Za úkon vyjadrenia k stanovisku okresného súdu doručeného 3. júna 2022 ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahuje žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa. Ústavný súd teda priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 410,92 eur (bod 3 výroku rozhodnutia).

27. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu